

BENJAMIN STEVENSON

TOTHOM EN AQUEST TREN ÉS SOSPITÓS

NINGÚ VA PENSAR QUE AQUEST
PODRIA SER EL SEU ÚLTIM VIATGE

BENJAMIN STEVENSON
TOTHOM EN
AQUEST TREN
ÉS SOSPITÓS

Traducció de Marc Barrobés

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *EVERYONE ON THIS TRAIN IS A SUSPECT*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2024

© BENJAMIN STEVENSON, 2023

PUBLICAT ORIGINALMENT PER PENGUIN RANDOM HOUSE AUSTRALIA PTY LTD.

AQUESTA EDICIÓ S'HA PUBLICAT D'ACORD AMB PENGUIN RANDOM HOUSE AUSTRALIA PTY LTD.

© DE LA TRADUCCIÓ: MARC BARROBÉS, 2024

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 – 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3232-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.127-2024

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA – PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

O sigui que torno a escriure. Que és una bona notícia, suposo, per als qui esperaven un segon llibre, però d'allò més desafortunada per a la gent que ha hagut de morir perquè el pogués escriure.

Començo a escriure això des de la meva cabina del tren, ja que vull apuntar unes quantes coses abans que me n'oblidi o les exageri. Estem aturats, no en cap estació sinó simplement a les vies, a una hora si fa no fa d'Adelaide. El llarg desert vermell dels últims quatre dies ha estat substituït primer pel cinturó daurat de blat i després pels exuberants prats verds de les granges lleteres, i l'horitzó prèviament pla és ara un oceà d'herba ondulant esquitxada amb la rotació lenta i constant de dotzenes de turbines eòliques. Ara ja hauríem de ser a Adelaide, però ens hem hagut d'aturar perquè les autoritats puguin retirar els cadàvers. He dit retirar, però crec que el retard és perquè estan tenint problemes per trobar-los. O si més no totes les parts.

O sigui que aquí em teniu, avançant feina amb la meva escriptura.

El meu editor em diu que les seqüeles són complicades. Hi ha certes regles que s'han de seguir, com ara anar repartint la informació sobre el passat, tant per als qui ja m'heu llegit abans com per als qui no heu sentit a parlar mai de mi. Em diu que no cal avorrir els retornats, però que tampoc es pot ometre res que pugui confondre els nouvinguts. No estic segur de quin dels dos tipus sou, o sigui que comencem per aquí:

Em dic Ernest Cunningham i ja he fet això abans. Escriure un llibre, vull dir. Però, també, resoldre una sèrie d'assassinats.

En el seu moment, la cosa va anar d'una manera força natural. L'escriptura, no les morts, les causes de les quals van ser el contrari de *naturals*, és clar. Dels supervivents, em vaig considerar el més qualificat per explicar la història, ja que tenia una cosa que es podia descriure generosament com una «carrera» en l'escriptura. Havia escrit llibres sobre com escriure llibres: les regles per escriure llibres de misteri, per ser exactes. I eren més pamflets que llibres, si insistiu en l'honestedat. Me'ls autoeditava, a dòlar la peça per internet. No és el somni d'un escriptor, però m'hi guanyava la vida. Llavors, quan va passar tot allò l'any passat a la neu i els mitjans em van venir a trucar a la porta, vaig pensar que també podia aplicar part del que sabia i mirar d'escriure-ho tot plegat. Vaig tenir ajuda, evidentment, en els principis directors de l'Edat d'Or de les novel·les detectivesques, establerts per escriptors com Agatha Christie, Arthur Conan Doyle i, en particular, un paio que es deia Ronald Knox, que va escriure els «deu manaments de la ficció detectivesca». Knox no és l'únic que ha creat una sèrie de normes: al llarg dels anys, diversos escriptors han intentat descompondre la novel·la de detectius en un esquema. Fins i tot en Henry McTavish tenia unes normes.

Si creieu que encara no sabeu quines són les regles per escriure una novel·la detectivesca, feu-me cas, sí que les sabeu. Tot és intuïtiu. Deixeu-me que us en doni un exemple. Jo escric això en primera persona. O sigui, que per poder seure i escriure físicament sobre el tema he sobreviscut als fets que s'expliquen al llibre. Primera persona equival a supervivència. Demano disculpes per endavant per la manca de suspens quan em trobeu a punt d'estirar la pota al capítol 28.

Les regles són senzilles: res de sobrenatural; res de bessons idèntics per sorpresa; a l'assassí se l'ha de presentar ben aviat (de fet, ja ho he fet i encara ni tan sols hem acabat el primer capítol, tot i que tinc l'esperança que us hagueu saltat els preliminars) i ha de ser un personatge prou important i que tingui un impacte en l'argument. Això últim és important. Han quedat enrere els dies en què ho havia fet el majordom: per poder jugar net, l'assassí ha de tenir un nom que s'utilitzi sovint. Per demostrar aquest punt, us diré que escriuré el nom de l'assassí, en totes les seves formes, exactament 100 vegades a partir d'aquí. I, el que és més important, l'essència de totes les regles es redueix a això: mai de la vida es poden amagar veritats evidents al lector.

És per això que us parlo així. Soc, potser us n'heu adonat, una mica més xerraire que el detectiu habitual d'aquests llibres. Això és perquè no us amagaré res. Això és una novel·la de misteri que juga net, al capdavall.

I per tant prometo ser la *rara avis* de les novel·les detectivesques modernes: un narrador fiable. Podeu comptar que us diré la veritat a cada pas. No us entabamaré. També prometo que la temuda frase «Només ha estat un somni» tan sols es dirà una vegada, i fins i tot en aquest cas crec que és permisible pel context.

Llàstima que cap escriptor s'hagi pres la molèstia d'anotar regles específiques per a les seqüeles (és ben sabut que Conan Doyle es va delectar matant Sherlock Holmes i que el va ressuscitar a contracor només pels diners), de manera que en això estic sol. L'única ajuda que tinc és la de la meva editora, els consells de la qual sembla que arriben a través del departament de màrqueting.

El seu primer consell va ser que evités les repeticions. Cosa que té sentit —ningú vol llegir els mateixos arguments suats refosos una vegada i una altra. Però el seu segon consell va ser que no escrivís un llibre completament diferent del primer, ja que els lectors esperaran més del mateix. Repeteixo: jo no tinc cap control sobre els fets que es relaten en aquest llibre. Simplement escric el que va passar, de manera que aquestes dues regles resulten difícils de seguir. Apuntaré un mimetisme accidental, que és la curiosa coincidència que tots dos casos es resolen per un signe de puntuació. L'any passat va ser un punt i a part. Aquest cop, la salvadora és una coma.

I quina mena de llibre de misteri seria si no hi tinguéssim pel cap baix un anagrama, un codi o un enigma? O sigui que també n'hi ha.

La meva editora també m'ha recomanat que hi afegeixi prou referències temptadores al meu llibre anterior perquè els lectors també se'l vulguin comprar, però sense revelar-ne el final. Ella ho anomena «màrqueting natural». Les seqüeles, segons sembla, solen fer dues coses alhora: ser noves i familiars a la vegada.

Ja m'estic saltant les regles que he mencionat. El novel·lista de l'Edat d'Or de la ficció detectivesca S. S. Van Dine recomana que només hi hagi una persona

que solucioni els crims. Aquest cop, hi ha cinc aspirants a detectiu. Però suposo que és el que passa quan ajuntes sis escriptors del ram en una habitació. Dic sis escriptors i cinc detectius, perquè un és la víctima de l'assassinat. No és el que porta la bufanda blava; aquest és l'altre.

Diria que Van Dine es regiraria a la tomba, tot i que això violaria una de les regles generals sobre el que és sobrenatural. O sigui que s'estaria molt quiet, però decebut igualment.

Si em permeteu que em repeteixi, no depèn de mi quines regles violo si jo simplement estic catalogant el que ha passat. Tothom és lliure de pensar com m'ho he fet per ensopegar amb un altre misteri laberíntic, i la mateixa gent que m'acusava de treure profit del fet que un assassí en sèrie es carregués la meva família àmplia d'un en un a l'últim llibre (màrqueting natural, ho veieu?) probablement m'acusarà de fer el mateix en aquest cas. Tant de bo no hagués passat, ni ara ni abans.

A més, tothom detesta les seqüeles: sovint se les acusa de ser una imitació pàl·lida del que ha vingut abans. Com que els últims assassinats havien tingut lloc en una muntanya nevada i aquests van passar en un desert, la ironia per als detractors és que aquesta no serà una imitació pàl·lida, perquè com a mínim jo estic morè.

Ha arribat el moment d'apuntalar les meves credencials com a narrador fiable. La llista de delictes d'aquest llibre inclou assassinat, temptativa d'assassinat, violació, robatori, violació de la propietat, ocultació de proves, conspiració, xantatge, fumar en transport públic, cop de cap (suposo que el terme tècnic és agressió), furt (sí, és diferent de robatori) i ús incorrecte dels adverbis.

Aquí van algunes veritats més. Set escriptors a bord

d'un tren. En acabar el trajecte, cinc en sortiran vius. I un emmanillat.

Recompte de baixes: nou. Una mica més baix, aquest cop.

I jo? Jo aquesta vegada no mato ningú.

Comencem. Un altre cop.

CAPÍTOL 2

Em va infondre menys terror ser testimoni de l'assassinat públic (m'atreviria a dir-ne execució) d'un col·lega escriptor que veure la meva agent literària quan em va reconèixer a l'atapeïda andana de tren, es va obrir pas a cops de colze entre la multitud i em va preguntar:

—Com va el nou llibre?

La Simone Morrison era l'última persona que esperava veure a Berrimah Terminal, Darwin, atès que la seu de la seva agència era a quatre mil quilòmetres de distància. Havia portat Melbourne amb ella, ja que duia un abric que era una barreja ridícula de gavadina i d'anorac massa gran. És clar que anava més ben vestida ella que jo, que duia unes bermudes i una camisa de màniga curta botonada que m'havien venut en una botiga de pesca com a «transpirable». Sempre havia pensat que era el requisit mínim per a la roba, però la vaig comprar igualment. El problema era que, tot i que el nostre viatge havia estat degudament publicitat com a «començament de l'alba», havia donat per fet incorrectament que la calor tòrrida

del clima tropical del Territori del Nord s'aplicaria a totes les hores, fins i tot a l'alba.

I no.

I tot i que ara hi havia llum, érem a la banda oest del tren, una serp esmunyedissa d'acer que tapava tot l'horitzó, i per tant aquella ullada de claror no aportaria gaire escalfor; el sol s'hi hauria d'esforçar de valent. L'única part calenta del meu cos era la mà dreta —que havia quedat pelada durant els assassinats de l'any passat i que només s'havia curat parcialment, gràcies a una generosa donació de la galta esquerra del meu cul—, on duia un sol guant encoixinat per protegir la pell sensible de sota. En definitiva, anava vestit més adequadament per a *Jurassic Park* que per a un viatge en tren, i em vaig trobar alhora desitjós que el sol s'afanyés a pujar en l'horitzó i força gelós de la calentona bufanda blava de llana que duia la Simone al voltant del coll.

He dit que l'oficina de la Simone és a Melbourne, tot i que no l'he vist mai: pel que jo sé, la majoria dels negocis els fa des d'una cabina d'un restaurant italià de la ciutat. Un cop va ajudar el xef del local a publicar un llibre de cuina, que va tenir prou èxit perquè li deixessin fer una aparició a la televisió, i la Simone havia obtingut com a recompensa tant una reserva permanent com una addicció a l'alcohol. Cada vegada que m'asseia al seient de vinil vermell davant d'ella, la Simone aixecava un dit mentre acabava un correu electrònic al seu ordinador portàtil (picant prou furiosament amb les ungles ben retallades per fer-me sentir llàstima de la persona que rebria aquell correu), feia un xarrup del seu cafè especiat fosc com el quitrà (cal apuntar una taca de pintallavis rosa brillant, però, com a indicatiu inquietant dels criteris del local a l'hora de rentar els plats, ja que ella sempre el por-

ta vermell) i aleshores deia, ignorant completament el fet que era ella qui m'havia convocat a mi, «Sisplau, digue'm que tens bones notícies». És aficionada a les muscleres, a blanquejar-se les dents, als sospirs profunds i a les arracades d'anella —no en aquest ordre.

Dit això, no puc menystenir la seva capacitat. Ens vam reunir per primera vegada després d'haver signat jo el contracte editorial per *Tothom a la meva família ha matat algú*, quan em va convidar a dinar i em va demanar que portés el contracte. Llavors vaig seure en silenci mentre ella fullejava l'acord subratllant coses i murmurant diverses variacions d'«increïble» abans de recordar que jo també hi era, girar a l'última pàgina i dir:

—Aquesta és la teva signatura? No l'ha falsificat ningú ni res? Vas llegir i acceptar... —va sacsejar els fulls, arquejant les celles— això?

Jo vaig assentir amb el cap.

—Em sorprèn que escriguis llibres, perquè és evident que no saps llegir. Cobro un quinze per cent.

No vaig saber distingir si era una oferta o un insult. Ella va tornar a concentrar-se en el seu portàtil, per la qual cosa vaig considerar que em donava permís per anar-me'n, i em vaig aixecar amb un grinyol del seient de plàstic, sense cap esperança de tornar-ne a saber mai més res. Una setmana després van arribar a la meva bústia un document que manifestava l'interès d'un editor alemany i un altre d'una gent que volia fer un programa de televisió. També hi havia una oferta per a un altre llibre de misteri. De ficció, aquesta vegada.

Ella no m'ho havia demanat, ni jo havia expressat cap interès a escriure una novel·la, ni tenia ni idea sobre de què escriuria. I l'inconvenient era que l'hauria d'escriure de pressa. Però confessaré que em va encetar l'avança-

ment que hi constava —era molt millor que els que havia rebut anteriorment—, de manera que ho vaig acceptar. A part, vaig raonar en aquell moment, seria un canvi agradable després d’haver escrit sobre gent real que es mataven entre ells.

Òbviament, no va sortir bé.

Jo sabia que la Simone es prenia la seva feina seriosament, potser massa i tot, però sempre m’he imaginat que si els editors li tenen la meitat de por que jo, m’hauria de sentir agraït de tenir-la al meu bàndol. I, és clar, feia un parell de mesos que esquivava les seves trucades i missatges de text demanant-me que la posés al dia sobre com portava la novel·la. Però que em seguís fins a Darwin em va semblar excessiu. En qualsevol cas, preguntar-li a un escriptor com va el seu llibre és com veure-li pintallavis al coll de la camisa. En realitat no té cap sentit fer la pregunta: cap no la respondrà mai sincerament.

—Força bé —vaig dir jo.

—Tan malament? —va replicar ella.

La Juliette, la meva xicota, que estava dreta al meu costat, em va prémer el braç solidàriament.

—La ficció és... més difícil que no em pensava que seria.

—Vas acceptar els seus diners. *Vam* acceptar els seus diners. —La Simone va furgar dins la seva bossa de mà, en va treure una cigarreta electrònica i va xuclar—. Jo no reemborso les comissions, ja ho saps.

De fet, no ho sabia.

—Has fet tot aquest camí per renyar-me, doncs?

—No tot té a veure amb tu, Ern. —Va exhalar un fumerol amb olor de nabiu—. Quan l’oportunitat truca a la porta, jo responc.

—I quin lloc millor que al bell mig del desert per so-

brevolar en cercles uns cadàvers —va ficar cullerada la Juliette.

La Simone va bordar una rialla i semblava encantada més que no pas ofesa. Li agradava que la desafuessin, i a mi em mancava la confiança per fer-ho. Però la Juliette sempre li havia donat la mena de xerrameca combativa que li agradava. La Simone es va inclinar cap endavant i va fer a la Juliette una d'aquelles abraçades en què mantens l'altra persona a la distància del braç, com si aguantessis una criatura que fa pipí, i li va fer petons a l'aire a les dues galtes.

—Sempre m'has caigut bé, reina. Em fereixes, però, amb la veritat. Entenc que encara no estàs convençuda de tenir una agent.

—Continua fent cercles. Ja estic bé sola.

—Ja tens el meu número. —Allò devia ser una mentida, perquè ni tan sols jo tenia el seu número. Sempre em trucava ella des d'un número privat, mai a l'inrevés.

—No tinc bitllet per a tu —vaig interrompre jo—. La Juliette és la meva acompanyant. Com és que t'han deixat pujar a l'autobús llançadora? Em sap greu que hakis vingut fins aquí...

—Jo no gasto autobusos llançadora. I tinc més clients a part de tu, Ern —va dir la Simone amb un esbufec burleta—. En Wyatt m'ho ha organitzat. —La Simone estirava el coll per mirar arreu de l'andana—. On són els altres?

Jo no sabia qui era en Wyatt, tot i que el to de la Simone deixava entendre que allò era el meu problema. El nom no em sonava que fos el d'un dels altres escriptors que havia vist al programa. És clar que només hi havia fet un cop d'ull i no m'havia llegit molts dels llibres; els tenia apilats culpablement a la tauleta de nit. Si la mentida més

gran d'un escriptor és que l'escriptura va bé, la segona més gran és que ja va per la meitat del llibre nou del seu col·lega.

Vaig recordar que hi havia cinc escriptors més en el programa del Festival d'Escriptors Australians de Novel·la Detectivesca. Triats per l'organització per cobrir, com pregonava la pàgina web, «totes les facetes de la novel·la detectivesca moderna», incloïa tres escriptors populars, les novel·les dels quals cobrien els gèneres dels procediments forenses, la novel·la de suspens psicològica i el drama legal, així com un pes pesant de la literatura que havia estat finalista del Premi al Llibre de la Commonwealth, i l'atracció principal, el fenomen escocès autor de la sèrie del detectiu Morbund, Henry McTavish, que fins i tot jo coneixia de nom. I després hi era jo, fent aixecament de pesos pesants en la doble categoria de debutant i de no-ficció, perquè el meu primer llibre l'havien etiquetat com a memòria de crims autèntics. La Juliette, l'antiga propietària del refugi de muntanya on havien tingut lloc els assassinats de l'any anterior, també havia escrit un llibre sobre els fets, però era aquí com a convidada meua. El seu llibre s'havia venut més que el meu i és, ho he de confessar, molt més bona escriptora que jo. Però no està emparentada amb un assassí en sèrie, i aquesta és una mena de publicitat que no es pot comprar; per tant, les invitacions per a coses com aquesta solen caure del meu costat.

Si se us fa estrany que estiguem passejant per una estació de tren, quan els festivals literaris solen tenir lloc a biblioteques, auditoris d'escoles o a qualsevol sala de la Societat Reial de Literatura que sigui prou buida per encabir-hi un «ai-merda-ens-havíem-descuidat-totalment-que-avui-tenim-un-col·loqui-amb-un-escriptor», tindreu

raó. Però aquest any, per celebrar el seu cinquantè aniversari, el festival havia de tenir lloc al Ghan: la famosa ruta ferroviària que parteix l'immens desert d' Austràlia gairebé exactament per la meitat. Originàriament una ruta de mercaderies, el nom li ve d'una abreviació d'«Afghan Express»: un tribut als exploradors muntats en camells del passat d' Austràlia, que travessaven el desert vermell molt abans que les vies d'acer i els motors de vapor. Per acabar de reblar el clau, els laterals de diversos vagons s'havien adornat amb la silueta vermella d'un home amb turbant dalt d'un camell.

Tot i que el nom i el logotip podrien donar fe d'un esperit aventurer, els dies de suor i de pols feia temps que havien quedat enrere. El tren havia estat remodelat tenint en compte el confort, el luxe i l'artritis — ara era una destinació turística de fama mundial, un hotel opulent sobre rails. En el transcurs de quatre dies i tres nits, havíem de viatjar de Darwin a Adelaide, amb excursions fora del tren a la natura primigènia del parc nacional Nitmiluk, al poble soterrani de Coober Pedy i al centre vermell d' Austràlia, Alice Springs. Era un escenari alhora únic i extravagant per a un festival literari, i la meitat del motiu pel qual havia acceptat d'anar-hi era que mai no m'hauria pogut permetre el viatge pel meu compte: els bitllets no només pujaven a milers de dòlars, sinó que volaven.

Si això era mig motiu, una altra quarta part era l'esperança que quatre dies immers en converses literàries poguessin fer esclatar alguna cosa dins meu. Que la musa saltaria des del darrere de la barra mentre estigués brindant amb en Henry McTavish en persona, que ja no feia mai cap acte públic, i la meva nova novel·la se m'obriria just al davant. Jo li explicaria entusiasmat la idea a en Henry, perquè arribats a aquell punt ja ens tutejaríem,

naturalment, i ell alçaria el got i diria: «Sí, tant de bo se m'hagués acudit a mi, company».

Posar per escrit aquí les meves absurdes esperances per al viatge em produeix els mateixos calfreds de vergonya que veure fotos antigues a les xarxes socials —«De debò que jo vaig penjar això?»—, en particular per l'horrible accent escocès tòpic que li havia imaginat a en McTavish quan encara no l'havia sentit parlar mai. Crec que és evident que en McTavish i jo no acabaríem tutejant-nos. Tot i que la meva inspiració encara vindrà d'un beure amb ell, en certa manera, o sigui que potser al capdavall sí que soc clarividenc.

Alhora, soc conscient que la meva motivació només suma un setanta-cinc per cent —una meitat financera i una quarta part creativa—, com la meva aguda editora m'ha fet veure oportunament. De la mateixa manera, m'ha assenyalat que el meu nombre d'escriptors no coincideix amb el que hi ha al tren —he dit que en pujaran set a bord—, però això és, diguem-ne, un total. La Juliette també és escriptora, recordeu-vos-en. Us prometo que sé sumar. Les fraccions sempre m'han resultat una mica més difícils, però tranquils, que ja arribarem a l'altra quarta part.

La Simone encara inspeccionava la gentada buscant el seu altre client. Si fa no fa un centenar de persones deambulaven per l'andana, però jo no sabia dir qui eren els escriptors, ni tan sols, com que el festival només utilitzava una petita part dels vagons, la diferència entre els espectadors del festival i els passatgers normals. El personal del tren, tots amb camisa de ratlles vermelles i blanques i armilla de folre polar amb un camell estampat, havia començat a menar els diferents grups de gent a diferents zones de l'andana. Una dona jove, amb prou feines de

vint anys per l'aspecte, panteixava i es passava els palmells pel front com si fossin planxes de vapor, suposadament enmig d'una disculpa a un home que vaig assumir que era el seu supervisor per la manera com es mirava el rellotge. No vaig poder sentir la disculpa, però la humiliació té un llenguatge de signes universal.

Una hostessa amb una carpeta de pinça se'ns va apropar.

—Cunningham —vaig dir jo, observant-li el bolígraf que resseguia la llista de noms.

La Simone va dir el seu per damunt de l'espatlla, però aleshores va afegir:

—Ha de ser a les habitacions de Gemini, però.

—Cabina O-3 —em va dir Carpeta—. Fàcil de recordar, és l'oxigen.

—Ozó —la vaig corregir, ja que de fet l'oxigen és O₂.

—Tant se val, és a la zona O —va refilar Carpeta.

Darrere meu, la Juliette va dissimular el riure simulant un esternut. Carpeta o bé no se'n va adonar o bé no li va importar; va apuntar la Simone amb el bolígraf i va dir:

—P-1. Però entri-hi per la O. L'he d'avisar, però, que hi ha un bon tros —va dir abans d'escapar-se a correcuita cap al grup següent.

—Ens veiem després. —La Simone ens va fer adeu amb la mà, encara girant el cap a banda i banda.

—Crec que l'advertència de la distància era per a la clientela més vella —vaig suggerir jo, mentre la Juliette i jo avançàvem a grans gambades cap al vagó més proper. Érem dels més joves per un parell de dècades—. Encara podem recórrer la llargada d'un tren.

De seguida se'm van abaixar els fums. El vagó que teníem al davant estava marcat amb una A. A la nostra dreta, les dues icòniques i enormes locomotores verme-

lles. A la nostra esquerra, el tren es perdia revolt enllà i no se'n veia el final. Ho vaig atribuir, incorrectament, a la curvatura més que no pas a la distància: estava a punt de descobrir que el tren feia gairebé un quilòmetre de llargada. O sigui que va ser una caminada lenta d'abatiment progressiu, atès que quan havíem passat set vagons més —incloent-hi equipatge, personal, restaurant i bars— encara no havíem avançat ni una vocal.

A la G, un gruny gutural va vibrar a l'aire, i per un segon el temor que el tren estigués engegant ens va cuitar a apressar el pas. Aleshores vaig veure un Jaguar verd que travessava l'aparcament i pujava a la vorera, aparcant directament al costat del tren, deixant uns solcs amples a l'herba. Veient l'excés, esperava que en baixés en Henry McTavish, però en lloc d'ell en va emergir un home amb les extremitats esprimatxades. Els seus cabells eren una barreja impossible de grenyes i calba, cotó fluix de sucre en un huracà, i una ossamenta llarga i prima que feia que els seus moviments fossin angulars i espasmòdics, com si sortís d'una d'aquelles pel·lícules antiquades de *stop-motion* amb plastilina. Vaig decidir que feia la fila de ser la mena de personatge que té una benzinera i diu a la parella de joves turistes acabats de casar que hi ha una dreuera a través del desert, tant se li'n fot la imminència de caníbals i diverses altres menes d'assassins fastigosos, i així mateix l'hi vaig dir a la Juliette.

—Aquest és en Wolfgang, de fet. I crec que té més de geni excèntric que de dimoniet lasciu —va dir ella.

Llavors hi vaig caure. En Wolfgang —singular, com Madonna, Prince o fins i tot l'Elmo— era l'escriptor de prestigi del grup, el que havia estat finalista al Premi al Llibre de la Commonwealth. Deixant de banda el pedigrí, m'havia sorprès que comparegués al festival, ja que

els seus llibres en general no entraven dins de la categoria de novel·la detectivesca. Vaig suposar que la seva adaptació en vers de la novel·la *A sang freda* de Truman Capote l'autoritzava.

—Sembla evident que els seus llibres es venen bé —va afegir la Juliette, alçant una cella mentre el Jaguar grunyia tornant cap a la carretera—. Millor que els nostres, almenys.

Li vaig donar la raó; els meus drets d'autor donaven més aviat per a un tres portes. De segona mà.

Ens vam ajupir i ens vam obrir pas entre els fotògrafs quan vam arribar a la L —la gent es feia selfies al davant del camell vermell o amb vistes panoràmiques de la llargada del tren— i ens va meravellar la gran quantitat de passatgers equipats amb lents telescòpiques còmicament grosses, el pes de les quals gairebé els desequilibrava, amb cara de Pinotxos mentiders mentre aixecaven aquelles monstruositats al nivell dels ulls. En termes d'augment, el telescopi Hubble no té res a pelar en un compartiment d'equipatges de nòmades ancians.

A l'altura del vagó N ja havíem començat a suar. El sol ixent per fi s'havia trencat com un rovell d'ou per damunt del sostre del tren i les nostres ombres s'allargaven damunt de l'andana. Una bufada d'aire ens va impactar des del darrere i un cotxet de golf ens va avançar, amb la Simone penjada enfora, la bufanda blava onejant al vent, amb la fila de membre d'una fraternitat universitària que aixafa bústies des del cotxe del seu col·lega. El cotxet es va aturar davant nostre a la porta amb la O i ella en va baixar d'un bot, i va arronsar les espatlles en adonar-se del meu astorament, tot dient:

—Què? És per això, que hi són. T'has d'acostumar a les gangues de viatjar en primera classe, Ern.

Una altra membre del personal amb carpeta de pinça havia tret una escala petita i ajudava la gent a pujar i entrar al vagó, ja que l'andana era a la mateixa altura que les vies. Al costat de les portes de cada vagó hi havia una sèrie d'esglaons i una escala que duia al sostre. M'encantaria dir-te que acabaré el llibre sense haver-hi pujat, però tots dos sabem que l'arma de Txékhov s'aplica tant a les lleixes de la xemeneia com a les escales.

Ens vam posar a la cua. En Wolfgang era davant nostre, gràcies a la dreuera, i em vaig preguntar si era a ell a qui esperava la Simone.

Ella devia intuir que pensava en ella, perquè es va girar.

—Buida el pap, sigui el que sigui el que vulguis preguntar.

—Jo no... Com ho has...? —Vaig dubtar. Havia estat pensant de preguntar-li una cosa des que m'havia sorprès a l'andana, però ni de bon tros m'havia decidit a fer-ho.

—Has panteixat tres vegades com si estiguessis a punt de parlar, i després has callat. Sembles un adolescent que intenta demanar-li a una noia per sortir. O sigui que para de xiular-me a l'orella com una tetera i buida el pap.

—Bé. —Em vaig escurar la gola, una mica molest perquè se suposa que en aquests llibres les deduccions sherlockianes les faig jo. Al capdavant són els meus llibres—. Et volia demanar un favor.

—Saps que em pagues, oi? Els favors són per als amics.

—És feina —li vaig dir—. Però em cou que no pensis que som amics.

—Íntims. Però no em demanis que t'ajudi a fer una mudança. Buida el pap.

—Espera que li presentis en Henry McTavish. —La Juliette, com sempre, va acudir al rescat amb la seva franqueta—. Tu havies treballat per a ell, oi?

—Has fet recerca. —La Simone semblava impressionada pels coneixements de la Juliette i alhora una mica molesta perquè reduïssin la seva mística a una cosa tan simple com un currículum—. Havia estat la seva editora, fa temps. No sé com em va caure a les mans el seu primer llibre durant l'any que vaig ser al Regne Unit fent una mena de programa d'intercanvi d'editorials. Em va burxar perquè treballés per a ell directament. Una feina de merda. —Va riure i es va tornar a girar cap a mi—. Ets fan de l'escocès, tu?

Va semblar, o potser m'ho vaig imaginar jo, lleugerament decebuda. Jo encara n'estic aprenent, sobre el món dels llibres i el lloc que hi ocupo, però fins i tot jo sabia aleshores que en McTavish era la paraula de gust més amargant en la indústria editorial —*popular*. És la paradoxa dels escriptors: aparentment, si ets prou bo per ser popular, ets massa popular per ser prou bo.

—Una mica —vaig mentir. McTavish era el meu escriptor viu preferit. El seu protagonista de ficció, el detectiu Morbund, és el que més s'assembla a un Holmes o un Poirot moderns. És la mena de personatge que resol el cas al segon capítol i s'ho guarda fins al final, allargant-lo només per deixar al descobert les mentides de tothom. Ell ja hauria resolt aquest assassinat, i això que encara no ha passat.

—No em necessites, per a això. Esteu junts en un col·loqui —va dir la Simone—. Ja us presentareu.

—Pensava que potser em podries facilitar el carril interior. Perquè m'escrigui un elogi.

La paraula «elogi» em va sortir dels llavis com una granada. Un elogi és un suport que l'editor pot fer servir per qüestions de màrqueting, o fins i tot pot posar-lo a la coberta d'un llibre. Com més famosa sigui la persona que

surt a la teva coberta, millor és perquè es vengui (i, siguem sincers, per a l'ego). Jo agraeixo molt a una excel·lent escriptora de novel·la detectivesca que es diu Jane Harper que sortís a la coberta del meu primer llibre, i tenia l'esperança que en McTavish s'hi avingués per al segon. Tot i que, us ho puc assegurar, encara no l'havia escrit.

La Simone va esbufegar.

—En Henry no escriu elogis.

—Havia pensat...

—D'elogis. No. En. Fa. —Em va posar una mà a l'espatlla i, sorprenentment, es va estovar—. Centra't en alguna cosa més productiva. No cal que cacis elogis per a un llibre que encara no has escrit. Tens quatre dies d'estar assegut, aprofita'ls. Posa alguna paraula per escrit.

—Així doooncs... —La Juliette va arrufar el nas còmicament—. Si encara estem fent favors, seria un mal moment per demanar-te que ens ajudis a traslladar un sofà?

Vaig agrair que la Juliette sabés què requeria exactament la situació, i la riallada va esvaïr la inevitable incomoditat. La meva mà es va ficar subconscientment a la butxaca i va trobar confort en una capseta de feltre que hi tenia.

Ja ho teniu. La quarta part que faltava. Ja teniu la suma de les meves motivacions per a aquella escapada luxosa, creativa i esperem que romàntica.

Més gent es va afegir a la cua darrere nostre. El sol incipient va passar per darrere d'un núvol i la suor que havíem acumulat de la caminada se'ns va quedar glaçada al coll. La Juliette va tremolar de fred. La Simone se'n va adonar, es va descargolar la bufanda i l'hi va atansar.

—Té, reina.

La Juliette la va agafar, se la va començar a embolicar

al coll i va balbucejar un agraïment ràpid just en el moment que algú va cridar la Simone a la part de davant de la cua.

Quan era dalt de les escales, es va girar com si acabés de tenir una idea.

—Prova d'haver escrit cinc mil paraules quan s'acabi el viatge. Amb prou feines són unes mil i poc cada dia.

—No són només les paraules. És tot això de... la ficció —em vaig queixar sense convicció—. No me les sé inventar, jo, aquestes coses. Ha de morir gent, com si diguéssim.

—Ja faré que compleixi —va dir la Juliette darrere meu.

—Et para bé, el blau —va dir la Simone, lloant com li quedava a la Juliette la seva bufanda, abans de dirigir-se a mi—. Suposo que val més que creui els dits i desitgi que hi hagi un assassinat, oi?

Dit això va desaparèixer a la panxa del tren.